

Juris Zarāns vēlas uzbūvēt jaunu baznīcas torni

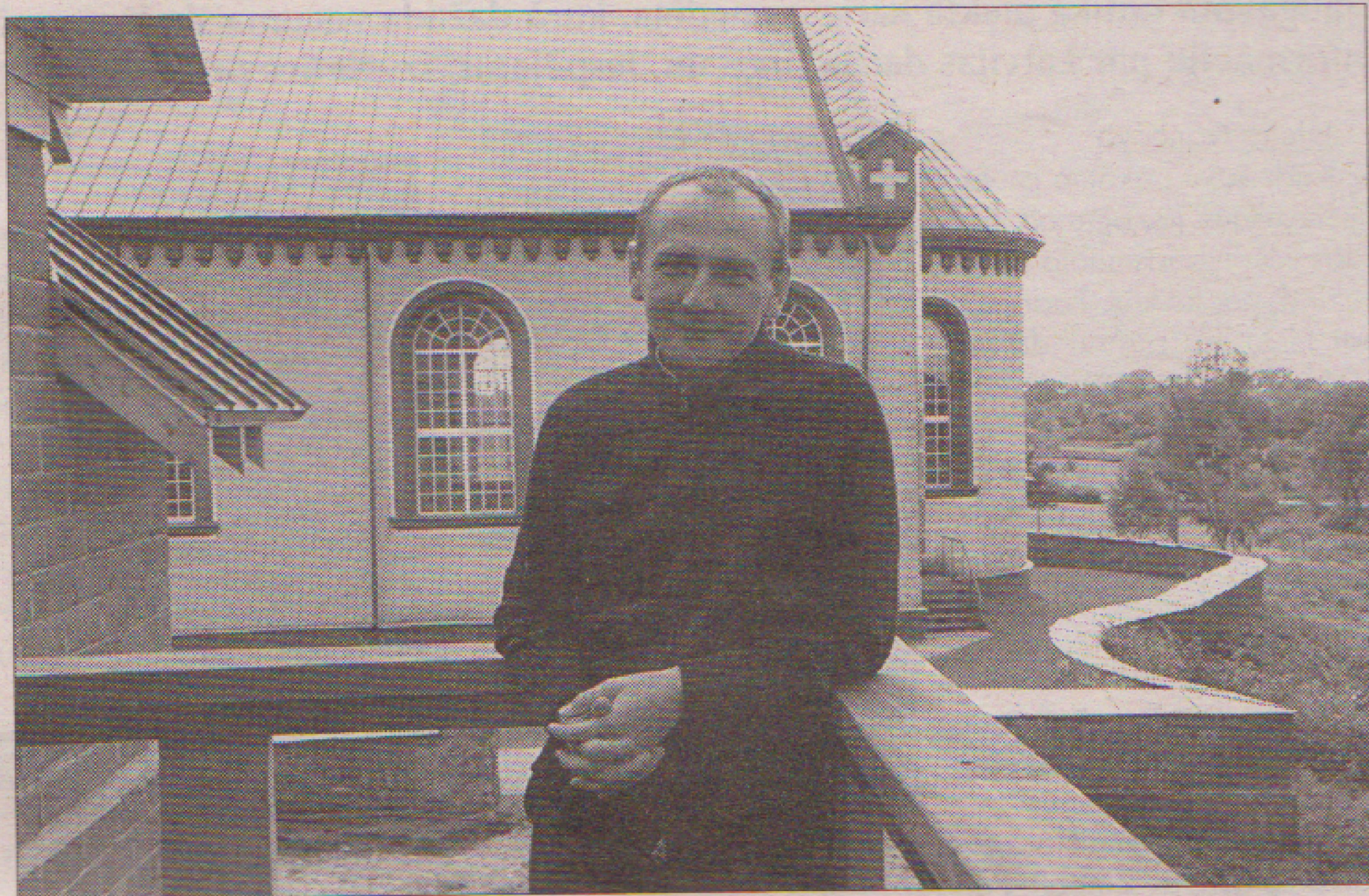
Līvānu Svētā Ercenģeļa Miķeļa draudzes priesteris Juris Zarāns šogad kļuvis par Līvānu Goda pilsoni. Par savu priesteri vārdu aizlikuši 108 novada iedzīvotāji, virzot viņu apbalvojuma saņemšanai.

Inese Minova

Kopš 2012. gada, kad Juris Zarāns uzņēmās vadīt šo draudzi, padarīts daudz – baznīcā ierīkota apskaņošanas sistēma, iegādāti procesijas tērpi, nomainīts baznīcas jumts, logi un durvis, veikts baznīcas iekštelpu remonts, ierīkota apsildāmā grīda, labierīcības un pat bērnu stūrītis, restaurētas ērģeles un atjaunots baznīcas interjers. Taču pats lielākais darbs jau redzams ārpus baznīcas velvēm – tai blakus izbūvēta jauna draudzes māja, kurā apmeties priesteris un izveidotas plašas telpas, kur rīkot tikšanās pie tējas tases ar draudzes locekļiem.

NO REVOLUCIONĀRA PAR DISIDENTU

Septembrī apritēja 14 gadi, kopš Juris Zarāns ordinēts priesteri kārta. Atskatoties uz

Juris Zarāns

Autores foto

Jaunajā draudzes mājā ir vieta arī kopīgiem pasākumiem

savu izvēli kļūt par garīdznieku, priesteris teic, ka iekšējs nemiers viņam reiz licis pamest matemātikas studijas Latvijas Universitātē un izvēlēties citu ceļu. Sekoja teoloģijas studijas Rīgas Garīgajā seminārā un Kanona institūtā Vēnēcijā, kanonisko tiesību doktorantūras studijas Laterāna Pontifikālajā universitātē Romā, pa vidu bija vikāra darbs Krāslavā, Ludzā, Aglonā un Līksnā, tiesneša darbs Baznīcas tiesā. Bijis arī mēģinājums kļūt par klosternieku Karmela klosterī Spānijā, taču tur ilgi neuzkavējās, jo ļoti ilgojies pēc Latvijas.

Studējot Romā, priesteris pētīja Latvijas valsts un baznīcas attiecības. Par šo tēmu viņš var runāt daudz. "Es kā kristietis piederu baznīcai, bet tajā pašā laikā esmu Latvijas pilsonis, tāds pats nodokļu maksātājs, kā jebkurš cits, esmu patriots, pat varbūt vairāk kā tas, kurš apgalvo, ka baznīca ir šķirta no valsts. Tieši baznīca arī audzina patriotismu," ir pārliecināts J. Zarāns. To viņš visnotaļ pierāda arī savā darbā. Ieradies jaunajā draudzē, priesteris vispirms sakopa dievnamu, tad ķērās arī pie būvniecības. Pirms desmit gadiem kādā intervijā Juris Zarāns sevi nodēvēja par revolucionāru, tagad smeļoties sevi sauc drīzāk par disidentu. Viņam ir savs viedoklis par visu, arī globālām norisēm pasaulē, kaut vai migrāciju, kas pēc viņa domām tiek mākslīgi veicināta ar nolūku izskaust nacionalitāti kā tādu un padarīt cilvēku trulu. Savukārt lielveikalu un ātro kredītu reklāmas viņš sauc par cilvēku

masveida zombēšanu un padarīšanu par atkarīgiem no mantas un naudas. "Cilvēks gadu tūkstošiem centās nokāpt no koka, bet tagad dažu desmitu gadu laikā ir atpakaļ kokā," ar ironiju saka priesteris.

Viņa viedoklis ir strikts arī attiecībā uz laulību. Kopš Latvijā darbojas Baznīcas tiesa, Juris Zarāns, būdams starpdiecēžu tiesas tiesnesis laulību lietās, ir atzinis par spēkā neesošu ne vienu vien baznīcā noslēgtu laulību. Pēc Baznīcas veiktās reformas šis process no šā gada ir atvieglots un norit daudz ātrāk.

Lai arī Baznīca vairākumā gadījumu iestājas par laulības saglabāšanu, Jurim Zarānam šajā jautājumā ir savā stingra nostāja – nav jā-saglabā laulība, ja cilvēki tā arī nav sapratuši tās būtību un dzīvo katrs savu dzīvi. Viņš uzskata, ka bērnu ģimenes dzīvei vajag gatavot kopš viņa dzimšanas: "Lai iegūtu skolas diplomu, mācās divpadsmit gadus. Gatavoties laulībai un tēva vai mātes lomai vajag visu dzīvi, nevis trīs mēnešus. Daudzi neizprot, ko nozīmē dzīvot ģimenē. Vismaz 90 % vīriešu vispār nesaprot, ko nozīmē būt vīram un tēvam." Viņš uzsver, ka laulība ir ļoti svarīgs solis, kuram ir jānobriest. Vai pāris tam ir gatavs, priesteris pārliecinās sarunās ar topošajiem laulātajiem un šaubu gadījumā par pāra spēju pieņemt laulību, būt tajā un to saprast, viņš var arī atteikt salaulāt.

Juris Zarāns savā draudzē ir vairāk nekā priesteris, jo vi-

ņa komunikācija ar draudzes locekļiem nebeidzas uz baznīcas sliekšņa. Viņš uzskata, ka ticības pamati ir katram, kas atnāk uz baznīcu, taču jāpalīdz cilvēkiem nobriest savā ticībā, tāpēc rīko tikšanās draudzes mājā, nāk pie cilvēkiem uz mājām, aprunājas par dzīvi.

BEZ KREDĪTA, BET AR DIEVPALĪGU

Jaunā draudzes māja drīzumā tiks siltināta un būs pabeigta. To dabūjuši gatavu par draudzes locekļu un citu cilvēku saziēdoto, pārdodot baznīcas zemi un ar pašvaldības aktīvu līdzdalību. Juris atzīst, ka viņam ir diezgan aktīva draudze un saprota pašvaldība. Esot arī iespēja startēt dažādos projektos. Viņš noskaidrojis, ka draudzei bankas kredītu nedod. "Kas vēl var būt drošāks kredīta ņēmējs kā Baznīca? Līvānos katoļu draudze pastāv jau trīs simt gadu, neviena banka nav tik ilgi izdzīvojuši," smejas priesteris. Par laimi celtnieki investē savus līdzekļus būvniecībā, zinot, ka draudze noteikti nepaliks parādā.

Lai arī viens nav karotājs, taču kādam ir jāuzņemas to visu darīt. Šajā gadījumā tas ir prāvests, lai gan viņa tiešajos pienākumos tas neietilpst. Visā pasaulē esot pieņemts, ka priesteris ir vienīgais līderis, kura pienākumi noteikti kanoniskajās tiesībās, proti, tas ir ikdienas kulta darbs – novadīt dievkalpojumu, izvadīt mirušos, nokristīt bērnu, salaulāt, pasvētīt māju. Taču esot arī ierak-

stīts ieteikums rūpēties par dievnamu. Vairumā gadījumā tas tiek uzlikts uz draudzes pleciem, taču Juris Zarāns saprot, ka viņa draudzē lielākoties ir vecāka gadagājuma cilvēki, kuriem tas nav pa spēkam. "Priesteris ir pašnodarbināta persona. Man ir tik daudz darba, cik es pats gribu," tā par savu izvēli saka uzņēmīgais priesteris. Turklāt ar jauno draudzes namu viņa aktivitātes nebeidzas, jo padomā jau cita ideja – izbūvēt baznīcai zvanu torni. Šo ideju aizsācis jau iepriekšējais draudzes prāvests Pēteris Vilcāns, bet nepaguva īstenot.

Juris Zarāns nolēma šo ieceri realizēt, taču nācies veidot jaunu projektu, jo māca bažas, ka uzprojektētais tornis ir par lielu, un baznīcas mūri var neizturēt tā smagumu. Turklāt arī izmaksas bijušas pārāk lielas. Šobrīd vienīgais šķērslis ieceres īstenošanai esot naudas trūkums, būvniecībai vajag ap 50 tūkstošiem eiro. Lauku Atbalsta dienestā iesniegtais projekts netika atbalstīts, taču viņš rokas nenolaiž. "Saprotu, ka tā nav ikdienas vajadzība un diezgan dārgi izmaksā. Diemžēl baznīca nav kultūras piemineklis, tāpēc tā nav kultūras mantojuma saglabāšana, bet jauna radīšana. Tornis ir tāda mana ambīcija," saka priesteris.

Viņš ir noskaņots paveikt visu iecerēto. Tiklīdz būs pabeigti šie darbi, tā ķersies pie jauniem, un nav izslēgts, ka tas būs jau citā draudzē, kurai vajadzīgs spēcīgs gans.